

[Minister fru Fanny Jensen.]

skal være repræsenteret i dette udvalg. Endvidere foreslås der til udvalget knyttet et bygningskyndigt medlem. Efter de erfaringer, ministeriet har indhøstet igennem arbejdet i det i henhold til loven af 27. februar 1947 nedsatte byggeudvalg for opdragelseshjemmene samt udvalget om forebyggende børneforsorg, der for den forebyggende børneforsorg har varetaget lignende opgaver som byggeudvalget for opdragelseshjemmenes vedkommende, ventes der gennem økonomiudvalgets arbejde opnået en betydelig fremskridning i behandlingen af sagerne og fremskyndelse af dem.

I forbindelse med de foreslåede regler om opdragelseshjemmenes økonomi foreslår man forskellige andre ændringer i forsorgsloven, hvis gennemførelse har vist sig ønskelig. De vigtigste skal lige nævnes.

Der foreslås således, at kredsen af de hjem, der ikke må drives for lederens egen regning, udvides til at omfatte alle arter af opdragelseshjem bortset fra mindre, almindelige børnehjem, som nærmest må betragtes som udvidede private plejehjem. Samtidig foreslås det, at de bestående lederdrevne hjem, bortset fra mindre, almindelige børnehjem, skal overgå til en anden driftsform, medmindre socialministeriet giver dispensation. Det drejer sig her om ialt 8 opdragelseshjem.

Endvidere foreslås det, at der efter nærmere af socialministeriet fastsatte regler gives overinspektionen for børneforsorgen adgang til at føre tilsyn med feriekolonier, sommerhjem, rekreatiohjem og institutioner af lignende art for børn, og at oprettelsen af sådanne institutioner skal anmeldes til overinspektionen for børneforsorgen før oprettelsen, ledsaget af fyldige oplysninger om institutionernes beliggenhed og planerne for dem. Overinspektionen skal til enhver tid efter forhandling med det stedlige børneværnsudvalg kunne rette henstillinger om ændringer, og hvis institutionen ikke retter sig derefter, skal den kunne give indstilling til socialministeren, som kan give institutionen pålæg og om fornødent nedlægge forbud mod, at den modtager børn. Det har nemlig i praksis vist sig, at sådanne feriekolonier, som der er opstået en række af i de senere år, har lidt af alvorlige mangler i hygiejnisk henseende.

Endvidere foreslås det at ændre reglerne om ikke anerkendte opdragelseshjem, som efter de nugældende regler kun kan modtage børn, der ikke er under børneforsorg. I øjeblikket kan sådanne hjem ikke oprettes uden forudgående tilladelse fra det stedlige

børneværnsudvalg, og tilladelsen skal fornyes ved lederskifte eller flytning. Endvidere fører overinspektionen tilsyn med disse hjem, og endelig kan socialministeren efter indstilling fra overinspektionen og forhandling med børneværnsudvalget påbyde, at et sådant hjem nedlægges. Denne sidste bestemmelse vil man naturligvis kun bringe i anvendelse i meget alvorlige tilfælde, og så længe forholdene ikke er så uheldige, har det offentlige i virkeligheden under den nuværende ordning ingen indflydelse på hjemmenes forhold. Derfor foreslår man, at intet opdragelseshjem fremtidigt kan oprettes uden forudgående tilladelse fra socialministeriet, og at denne tilladelse skal fornyes ved lederskifte og flytning og til enhver tid kan tages tilbage. Endvidere foreslås det, at de bestående hjem af denne art — der er 20 — skal søge socialministeriets tilladelse til at fortsætte driften.

Som nævnt betyder lovforslaget en forøgelse af det offentliges udgifter til støtte til opdragelseshjem. Der er foretaget en beregning for finansåret 1948—49, som viser, at det offentliges udgifter til børns anbringelse udenfor hjemmet, som faktisk har været 28 mill. kr., hvis de nye regler havde været gældende ville have beløbet sig til 30,8 mill. kr., altså 2,8 mill. kr. mere eller en stigning på 10 pct. Denne stigning skyldes for statens vedkommende dels, at de hidtil ydede statstilskud for en række hjem ikke har været tilstrækkelige til at dække deres udgifter, dels at optagelseshjem, der ikke tidligere har fået statstilskud, nu inddrages under ordningen. For kommunernes vedkommende fremkommer der en stigning i udgifterne ved forhøjelsen af plejepengene.

Man har overvejet, hvordan udgiftsstigningen skulle fordeles på staten og kommunerne. I den henseende falder det i øjnene, at det var staten og den fælleskommunale udligningsfond alene, som bar de forøgede udgifter til støtte til opdragelseshjem, som blev gennemført ved loven af 27. februar 1947. Dette medførte, at det offentliges udgifter til børns anbringelse udenfor hjemmet, som i finansåret 1938—39 fordelte sig med 43 pct. på staten, 17 pct. på den fælleskommunale udligningsfond og 40 pct. på kommunerne, i finansåret 1948—49 fordelte sig med 40 pct. på staten, 26 pct. på udligningsfonden og 34 pct. på kommunerne. Noget kunne måske tale for, at kommunerne kom til at bære en stigende andel af udgifterne, men man har fundet det rigtigst at blive stående ved den nugældende fordeling, således at kommunerne kommer